

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvzemši ponedeljke in dneve po praznicih, ter velja po pošti prejemam za avstro-ugarske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četr leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četr leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četr leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četr leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemam za četr leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četristopne pett-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. še se tri, ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. Opravništvo, na katero naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Zaradi denašnjega praznika izide prihodnji list v soboto.

Goriški Slovenci

so ob novem letu dali lep izgled rodoljubnosti nam vsem drugim slovenskim sobratom. Izpoznavši, da se nam, ki imamo z ljutim tujerodnim ali celo potujčenim protivnikom preteško borbo za življenje národnova, za slovensko biti ali nebiti, nij koristno mej soboj pobijati; videči, da imamo premagati še v samem našem národu toliko apatije, da nam je še povsod vzbuditi národnou zavest in ljubezen do domovinskih tal, do domačega jezika in domače šege: naredili so spravo ali premirje in so svoje moči na novinarskem polju — ki je za denašnje politično delovanje mej Slovenci najvažnejše — zopet zdinili in tako okrepili. Pogoji so sledeči:

1. Osnovalo se bode novo politično društvo z imenom „Sloga“. Načelo tega društva je: „Društvu je namen varovati in braniti vse pravice Slovencev na Goriškem, pospeševati njim na korist vse, kar sega v njihovo národnemu, družbinsko (socijalno), gospodarskemu in politično življenju, in delati za napredok in pravo svobodo. Društvo pa se ne vrtika v strogo verske zadeve in ne bode nič učinilo, kar bi znalo žaliti slovenskemu národu priljubljeno vero, njene zavode in duhovenski stan.“

Pravila društva, kakor so jih podpisani dogovorno sestavili, spadajo k tej poravnavi.

Novo politično društvo „Sloga“ ima biti izraz sprave mej dosedanjima strankama Staroin Mladoslovencev na Goriškem. Zatorej se bodo podpisani brigali in za to skrbeli, da bi pristopili k temu skupnemu političnemu društvu dosedanji društveniki „Gorice“ in „Soče“ v prav obilnem številu.

2. Kakor hitro boste politični društvi „Gorica“ in „Soča“ razpuščeni in bode novo politično društvo ustanovljeno in si izvolijo stolni odbor, bode nehal izhajati tednik „Glas“ in postane tednik „Soča“ glasilo národnopolitičnega društva „Sloga“ in ta dostavek imata tednik, ki pod naslovom „Soča“ na celu natismjen imeti.

Načela, po katerih se ima list „Soča“ ravnati, so sploh pravila novega političnega društva „Sloga.“ List „Soča“ nema razpravljalci cerkvenih ali verskih vprašanj, in torej nema delati propagande za vero, za njene zavode ali za duhovenski stan; na drugej strani pa tudi ne sme kritikovati vere, njenih zavodov ali duhovenskega stanu. Imajo se pa v listu navesti dejanstvene dogodbe in vprašanja, ki segajo v vero, ki se tičejo njenih zavodov in duhovenskega stanu, torej popolnem objektivno, brez da bi list se potezal za taka vprašanja ali da bi se proti temu izrazoval: z eno besedo smejo se taka vprašanja le navesti, kakor to zvesta zgodovina stori; kritika ugodna ali neugodna iina izostati.

Ravno tako se imajo sprejemati v list „Soča“ kot „gola facta“ vse spremembe duhovenskega stanu in take, ki segajo v verske zadeve in njene zavode, toda brez vsake ugodne ali neugodne kritike.

Kar se tiče národnih strank slovenskih in slovanskih, ima list vselej zagovarjati spravo in edinstvo, in vsaka kritika nasprotnih strank mora biti dobrohotna, objektivna, tako, da ne žali nobene stranke in pospešuje spravo in zjedinjenje mej njima.

Da se bode list „Soča“ uredoval po pravilih novega društva „Sloga“ in ravnal po načelih ravno navedenih, to bode nadzoroval poseben odbor štirih udov, in sicer dveh posvetnih in dveh duhovniških v Gorici, katere izvoli odbor novega društva „Sloga“ iz svoje

srede ali iz srede društvenikov; vendar pa morajo vsi štirje udje tega nadzorovalnega odbora imeti stalno stanovanje v Gorici.

Kakor naši bralci vidijo, so pogoji taki, kakoršne smo mi od nekdaj zahtevali. Vere ne mešati v národnou in politične stvari, pa je vse. Vero naj zagovarjajo Daničarji mi pa bodimo národnou vsi, pa je zloga in sprava lehka!

Kar se tiče druzega, uredovanja „Soče“, ali lista sploh, je tudi lehka stvar ali pa tako teška, da je neizpeljiva, — kakor se vzame. Če bode vladala strpljivost, dobra volja na obeh straneh, „caritas“ in „libertas“ na obeh straneh — potem pojde stvar lepo in gladko. Če pa bode v cenzuri kdo, ki bode za vsako besedo iskal kaj skritega, ali ki se bode držal črke pismene pogodbe pa jej preširno interpretacijo podkladal — potem bi moral urednik tacega lista biti tak bog, ki vsem ustreže; tacega pa nij. Upamo pa, da bode prvo. — Sicer pak naj bi duhovniki po drugem Slovenskem, kar se politične modrosti tiče, posnemali goriške tovariše. Národnou slovenska stranka je preslabia, da bi se mogla cepiti.

Ministerska kriza.

V dunajskih ministerskih krogih zopet hudo vre. Ako je ikako resnično parlamentarno in ustavno življenje v našem cesarstvu, mora naše ministerstvo odpovedati se in drugim možem prostor narediti, boljšim in odločnejšim. Mi v provinciji sicer kasnimo in moremo stvari smatrati le po splošnem vtušu, ki ga iz središča dobivamo. Ali ta je tak, da zopet ne bomo mogli vedeti, kako je možno, da tako ministerstvo na vlasti ostaje, kakor je zdaj, ko vendar njegovi lastni organi prinašajo velike nezaupnice o njem.

Dunajska „Montags- Revue“, časopis, ka-

Listek.

Osoda prve slovenske drame.

V pismih mojega pokojnega nepozabljenega prijatelja Stanka Vraza do dr. F. Preširna v letošnjem matičnem letopisu razglasenih omenja ono iz leta 1837. (vide Letopis 1875, str. 163.) mojih prvih literarnih poskušenj sledičimi besedami:

„Hier (v Gradcu) befindet sich ein 19 jähriger Slovener, der viele philologische, ästhetische, historische Kenntnisse und viel Liebe für die Slovenität besitzt, ausser einigen kleinen Liedern gegenwärtig an einen Originaldrama arbeitet. Schade, dass ihm bei seinem glühenden Eifer nicht jetzt schon die gehörige Gewandheit im Versbaue zu Gebote steht!“

Omenjeno drama pod naslovom: „Nevesta iz Otoka Cypros“ sem jaz začel

cestavljati jesen leta 1836, ko sem iz mariborske gimnazije prišel na vseučilišče v Gradec, torej blizu pred 40 leti. Pisal sem takrat, kakor moj prijatelj Stanko Vraz, slovenski in „ilirski“. Prvi čin sem dogotovil v slovenskem jeziku, vendar sem po navarjanji Vrazovem drugi in tretji čin izključivo spisal v „ilirščini“, in tudi pozneje prvi čin v „ilirščino“ prestavil. Drama sem po večkratkem vsestranskem piljenji dogotovil leta 1838 okolo božiča. Mej tem se je Stanko v Zagreb preselil in jaz mu pošljem koncem leta 1838 v Gradec puščeni zaboječek, v katerem je bilo razven nekaj izposojenih knjig, obleke in itd. tudi moj rokopis vložen, da ga Vraz prebere, presodi, popravi in popili.

Zaboječek je prevzel nek grašk spediteur in ga poslal črez Brežice v Zagreb, v Brežicah pa je harnica odprla, in ker so najina imena

policiji strah delala, so uradniki planili črez kujige in rokopis, in vse konfiscirali. Zastonj sveta oba svoje stvari nazaj zahtevala, knjigam in mojem rokopisu nij bilo sluha ne duha do denašnjega dne. Druzega prepisa nijsem imel in tako je jugoslovanska literatura prišla ob drama. Res je, da so moje vrstice bile štorkljaste in ne tako gladke kakor Vrazove, vendar bi vsaj jaz imel po pretečenih 40 letih veliko veselje, ako bi rokopis mogel zopet nazaj dobiti. Brž ko ne, so ga v Gradci ali na Dunaji uničili, ker odpisalo se mi je uradno iz Brežic, da so se vsi spisi na Dunaj ministru policijsvta poslali.

Na Ponikvi 1. januara 1876.

Davorin Terstenjak.

Glava.

(Konec.)

Čem bolj je organizacija možjan zahomatan, in čem večji je posebno možjanina velikih

teri piše samo to, kar ima od ministerstva povelje pisati, govori v zadnji številki, da naše polovice ministri Auersperg, Lasser in drugi nečejo Magjaram njih terjatev nikakor privoliti. To so si torej premislili, predno so stvar vsemu cesarstvu na poročilo v tisk dali v glasilu, o katerem vsak človek ve, da je od njih plačano in od njih navdihovan. Tedaj morajo „mož beseda“ ostati, ali pa odstopiti. O tem nij pregovarjanja tako so ustavni in parlamentarni ministri.

Kako pa to pojde? Teško, kajti isti oficijozni list prinaša potem, ko je ono osodno besedo reklo, na drugej polovici tako imenitno, poročilo, da so ogerski ministri prehiteli naše, da so se zagotovili priznanja najvišjih krogov za svoje plane: za ustanovljenje samostalne ogerske državne denarne banke, neodvisne od dunajske nacionalne banke. Tisza zmagaže. Cislejtanski ministri nemajo nobenega vpliva. To se hoče s tem reči. In vsled tega po vseh javnih državnih pravilih nij izgreda druga, nego odstopiti, ali pa udajati se na milost in nemilost Magjaram. Obadvanje je žalostno. Ali zdi se nam, da bode naše ministerstvo tudi naj novejšo magjarsko klofuto spravilo mirno v žep — žalibog! — in tako bodo imeli ministersko krizo v teoriji, ali v djanji ne. Bog daj da bi se naša bojazen ne izpolnila, bila bi gotova korist naše države, naj stvar pade na desno ali na drugam.

Iz člankov dunajskih in peštanskih novin se vidi, da je situacija močno napeta. Magjari so ponosni in zaupajo trdno na zmago. Nemci se srdé in na srce pokladajo svojim ministrom naj se ne udado. V hrvatskem listu beremo, da Magjare podpira Bismark, ker je Tisza v Berlinu dobil obljubo, da dobi Ogerska denarja za ustanovljenje svoje nacionalne banke. Da je Bismarku personalna unija v Avstro-Ogerskej najljubša, to je jasno iz vsega, celo iz zadnjega članka proti Šmerlingu. Iz vsega je pa razvidno, kako napačno so ustavoverci ravnali, ko se niso hoteli pobotati s Slovani, da bi bila Cislejtanija dovolj močna nasproti magjarskim pretenzijam. Sedaj zarad tega padajo sami, in bog ve kaj iz tega vzraste za nje in za nas!

Jugoslovansko bojišče.

„Pol. Corr.“ piše: iz Dubrovnika in iz Carigrada se poroča, da je Rauf-paša v petek pred novim letom vendar-le Nikšić z živežem oskrbel. Če je to res, potem je bil zadnji naš

možjan, kar posebno nahajamo pri človeku, tem večja so njih psihična dela. Kaže nam izkušnja, da se psihična dela premenjujejo v diverzni starosti, posebno pri človeku. Strinjajo se duševna dela možjan z drugimi organizmimi funkcijami v tem začasnem premenjanji, v napredovanju in zopet odnemanji; razvijajo se duševna dela prav po postavah organizma, kakor funkcije drugih organov trupla. Ako razvitek možjan zaostane ali na ta ali oni čin, na pr. če se fontanele pri otroku prekmalu zakoščenijo, kakor se najde pri sporadičnih idijotih, ali če so tla črepinja krajša, kakor se najde pri endemičnem idiotizmu na alpah, ali če zaostane črepinja obče v rasti, kakor se najde še dandenes pri idijotih na savojenskih alpah, vidi se zmirom, da jim manjka vselej inteligencije. To so nam vedni dokaz vsi idijoti.

Pravi sedež zavesti in inteligencije so pa

telegram iz Spljeta v drugej polovici neistinit, da si je dalmatinski „Národní list“ dobil iz Cetinja popolnem podobno poročilo. „Pol. Corr.“ pravi, da so vstaši najprej zmagali, potem pa vsled neskrbnosti Peko Pavlovića zmagani bili. To ne de sicer mnogo. V vsakej vojski včasi sreča omahuje. Čudno je le do sedaj bilo, da so Turki tako slabo držali se, ki imajo vendar urejeno vojsko. Vstaji tudi to ne bode škodilo, spomlad postavi še druge boritelje na bojno polje.

Iz Kostajnice se poroča, da so bosenski vstaši pri Drakšeniku napali Turke, razbili jih, več glav posekali in nekaj konj osvojili.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 5. januarja.

Dunajska „Deutsche Zeitung“ poroča, kakor trdi iz popolnem dobro podučenega vira veleznamenito vest, da Magjari hočejo, naj se cesarjevič **Rudolf** dá uže to leto, za časa življenja svojega očeta cesarja Franca Josipa kronati za ogerskega kralja. S tem hočejo dualizem utrditi, dosedaj kolikor toliko bolj neutralne dvorne kroge za ogerske koristi zavzeti in proti Cislejtaniji rabiti. Tako glosira „D. Ztg.“ to nameravanje. Radovedni smo, kaj porekó druge novine o tem prevažnem odkritiji. Mi si ne upamo prenaglo o tem sodbe izreči, da-si nam je jasno, kaj nij v interesu Slovanstva.

Vnanje države.

Ruska vlada namerava, če je neka parižka govorica resnična, v kratkem v Parizu in Londonu eno milijardo frankov na posodbo vzeti. To se veže z ruskimi osnovami v orientu.

Na **Francoskem** se je posebno od leta 1859 naprej, ko je Napoleon avstrijskemu poslancu za novoletnico na pol naznani vojno, vsako leto ob tem času poslušalo, kaj bude usurpator govoril. Letos ne. Predsednik republike nij niti političnega govorova.

Pač pak se je razglegal burni klic: živila republika! ko je predsednik Audiffret javljal, da se narodna skupščina razhaja. To je najlepša čestitka za novo leto Francozom. Audiffretov govor diha sovraščdo Napoleoncev, ker dejal je: v vojni ki jo je neumnost začela, izdala nas je sreča. Ustava naša je morda še nepopolna, ali brez nje bi bila anarhija.

Garibaldi nasvetuje **Italijanom** ta-le finančni plan: Odpravite stoječo vojsko, pa naj se vsak Italijan sicer uri v orozji, da bode milične vojske 2 milijona; znižajte število uradnikov. Oboje tudi drugje nasvetva vredno.

veliki možjani. Bolezni obeh polovic velicih možjan, kakor tudi prirojeni majheni možjani so neizbegljivi uzrok topoglavosti.

Poudarjati morem, da, „če so obe polovici velicih možjan bolni ali v rasti zaostali, našlo se je, da niso zavest in inteligencija nič trpeli, ko je ena polovica možjan skor vsa manjkala. N. pr.:

1. Neka osoba se je dolgo časa v nekej bolnici v Parizu zdravila, njeni strežaji, kakor vsa njena okoliščina so jo imeli za zlo intelligentno; slučajno umrje ta osoba v bolnici, in našli so pri avtopsiji, da je bila jedna polovica možjan za polovico manja, kakor druga. Dr. Krater v Dalmaciji je opazoval jeden zelo interesanten kazus, katerega je tudi priobčil:

Dva moža sta se hudo skregala, naenkrat zgrabi jeden težak kamen, in udari svojega nasprotnika z njim z veliko močjo po

Domače stvari.

— (Baron K. Wurzbach) je bil potrjen od cesarja kot predsednik kranjske kmetijske družbe.

— (Danes je slovensko gledališče), predstavlja se bode burka „Črevljarska učenca“ s petjem v treh dejanjih. Ker je praznik se nadejamo, da bodo gledališčni prostori prepuno.

— (Konstitucionalno društvo) v Ljubljani, recte nemškarsko-birokratsko politično društvo ima 7. t. m. v kazini občni zbor.

— (Nemško gledališče) baje odslej prevzame nemško gledališčno podporno društvo samo v roke.

— (Iz Krškega) se nam 4. t. m. piše: V nedeljo 9. januarja napravi pevsko društvo v Krškem v gostilnici g. Karelna Schönerja besedo s petjem, tombolo in plesom. Čisti dohodki te besede namenjeni so šoli v Krškem. Pri tej besedi bodo nastopili prvič zbor krških in videmskih gospodičin in gospij pevkinj. Začetek ob 7 uri zvečer. K tej veselici vabi vse šolske prijatelje uljudno odbor.

— (Zoper novo mero in vago) je po deželi mej vedno konservativnim kmetstvom velika opozicija. Kakor želimo, da se racionalna nova uvedba kmalu uživi, vendar bi želeli, da dotične oblasti računajo z razmerami, z nevednostjo itd., ter ne kaznujejo preostro, posebno s početka ne.

— (V Maribora) je imel neki jezuit pridigovati, a župan Reiser mu je prepovedal ker vlada po mestu epidemičen šarlah, in ker meni, da velik del prebivalstva ne bi rad viadel jezuita pridigovati, ter bi se še kakov hrup naredil; tudi navaja župan, da mariborska duhovščina z vspehom pastiruje, da torej še jezuita nij treba. Škof g. Stepišnik se je proti temu odloku pri graškem namestništvu pritožil, ali brez vspeha. Mariborski mestni zbor je pa enoglasno potrdil Reiserjevo postopanje.

— („Hrvatski jezik pred nemačkim sudom u Ljubljani.“) Pod tem naslovom prinaša hrvatski „Primorac“ dolg članek iz katerega citiramo sledeče stavke: „Slovenski Narod“, koj izlazi u Ljubljani, dobio je parnicu od državnega odvjetnika Perše-a zato, što je rieč po rieč priobčio nekoliko citata iz hrvatskih novina u hrvatskem jeziku! Tim, tvrdi državni odvjetnik g. Peršè, vredja se štamparski zakon §§. 10. i 11., po kom se

glavi; ta pade na tla, kmalu se pa zopet pobere, ter gre še sam k sodniji se pritožit; zdravniki so ga prevezali, in bil je res 20 dnij pri popolnej pameti, niti zavest, ne inteligencija ga nijste zapustili. 21. dan pa mu postane naenkrat slab, pade na tla in umrje. Pri nekroskopiji se je našlo, da je polovica velicih možjan ognjen. Da se je pa cela polovica ognjila, bilo je vendar nekaj časa potrebno.

Dalje pripoveduje John Adanson neki drugi interesantni slučaj: Sekal je nek mož drva; po nerodnosti se rani na glavo; bil je en obok leve stranske kosti v možjani, kakor ena pest; ranjene je vendar popolnem ozdravel; živel je še 15 let potem, ne da bi bile duševne moči kedaj zapustile.

Povsod velja postava, kjer so organi dvojni, da, ako jeden organ zbol, ali če je pomanjkljiv, ali če ga sploh nij, da prevzame

možeš dobiti tamnice od 8 dana do jednoga mjeseca i izgubiti 50 do 200 forinti kaucije. Čudom se je čuditi ili bolje, netreba se čuditi njemačkomu „liberalizmu“, što se već takovih sredstava lača. — Za nas Hrvate kao i za kulturnu historiju i po njemačkoj pravdiljubje od velike je važnosti ovaj načelni slučaj. G. Jurčić napomeno, kako bečke novine donose svakojakih nenjemačkih citata i anonsa, kako to ista službena Laibacherica čini pa ipak nisu do sada nikada bile tužene! Zato se vide odatle tendenciozne tužbe proti slovenskomu listu. Ali postavimo se na stanovište drž. odvjetnika, veli g. Jurčić, da list („Slovenski Narod“) „izhaja v slovenskem jeziku“, ne gledeći na interpretaciju zakona nit na občeniti usus ad verbum; to ja nisam prekršio zakona uzimajući hrvatske citate, u slovenski list, „kajti „hrvatsko“ i slovensko sta dva dijalekta, pa prav za prav jeden i isti jezik. (Poslednji stavek tiska hrvatski organ Makančeve stranke z debelimi črkami. Ur.) . . . Tako je dokazao g. Jurčić, da smije hrvatske članke priobčivati i po zakonu — juridički, i po životu i po znanosti kao i po potrebi. — To nas Hrvate veoma zanima i veseli, jer evo najlepšim načinom priznaje urednik slovenskoga lista i uči, da su slovenski i hrvatski jezik jedan te isti, da su dva dijalekta s jednim literarnim jezikom, kako za Zagreb i Biograd, tako i za Ljubljano. To je najzdravija i najspasosnija nauka, dà to je život za Sloveniju, kao i za Hrvatsku za Srbijom. Savá nam kaže božjim prstom put, a ona veže prekrasno Ljubljano sa Zagrebom i Biogradom. To je prirodi i narodni program naš. U tom je smislu radio najumniji Slovenac dr. Toman s dr. Razlagom prije 25 godina, kada su hrvatskim književnim jezikom pisali i predlagali ga Tuhanovu ministarstvu za slovenske škole. U tom je smislu radila hrvatska i slovenska omladina 1866.—1870. u Beču na poticanje Petra Tomića, kada se je hrv. „Velebit“ sa slov. „Savom“ bio sdržio u jedno društvo slavenskoga „Juga“. U tom se je društvo predavalno i učilo (gl. predavanja u „Jugu“ istoga g. P. T.), da je Slovenija mnogo bliža i srodnija Hrvatskoj, nego je Venecija Toskani i po poviesti i po stepenu kulture i po jeziku i ostalih običajih, kao i po geografskom položaju i po broju pučanstva i prema pogibelji, koja nam prieti i od Njemaca i Talijana. Pa akoprem ima Venecija poseban različit dijalekt od toskanskoga, koj je književ-

nim jezikom talijanskim, te akoprem ima sjajnu historiju i veću narodnu silu, ipak se je silna i slavna Venecija spojila književno odavnina s Toskanom, a u naših dnevnih i političkih, Ljubljanski sastanak kao i sisački g. 1870. ostalo že žaliboz pukimi pokušaji i bez praktične vrednosti. No Šmerling reče, da se velike ideje moraju češće na novo izticati, ne gledeći na prve neuspjehe. U smislu obrane g. Jurčića radila je i prva učiteljska skupština slovenska u Ljubljani 1872. g., kada je na prelog g. Petra Tomića jednoglasno zaključila i ministarstvu bečkomu predložila, da se u preparandijah i srednjih školah slovenskih ima uvesti i predavati hrvatski jezik kao obligatan predmet onako, kako i njemački. — No u nas se slabo mari za ovo toli važno i nužno sbliženje književno i socijalno, a onda i političko. Nam su glede toga od prieke nužde olimpijade, olimpijski sastanci, a to su uvodni članci, dopisi, izvješča, citati i druge stvari u naših novinah glede braće naše Slovensaca, kada i dok su nam školske i druge knjige u tom manjkave i bezobzirne — nepatrijotske.

Razne vesti.

* (V kupaj zraščenadvojčika.) Piše se iz čeških toplic: Pred nekaj dnevi poročila je tu žena necega ruderja v Theresienfeldu v nekej mali vasi, dve deklini, kateri ste bili od rami do pasa vklipaj zraščeni, glavi nogi rameni pak so bili popolni. Dvojčika sta umrla v malo urah, mati je hudo bolna.

* (Morilci Sonzogna.) Pred nekaj dnevi odpeljali so v Rimu Josipa Luciana iz ječe „Alle carceri nuove“ v „Regina Coelli“. Radi previdnosti transportirali so ga v zaprttem vozu in stavili še dva karabinijera na stran voza. Ko pak se je voz peljal čez most pred kastelom „Sant' Angelo“, hotel je Luciano iz voza skočiti, da bi se bil v vodo vrgel. Karabinijeri zadržali so ga. Ujetnik začel je jokati in vptiti: „Pustite me, da skočim v Tiber! Kaj hočem več na svetu? Za me je uže vse prešlo“.

Poslano.

Gosp. L. Sadar-ju, učitelju

V

Loki.

Ker mi na pismo odsposlano Vam dne 28. okt. p. l. še zdaj nij došel odgovor, jaz pa od Vas kot zastopnika učiteljstva pojasnila v oni reči zahtevati morem dovoljujem si, poprašati Vas po javnem pcti, zakaj še doslej nij nobenega odgovora, mislite li ga odlagati ad graecas calendas?

Ker se mi uriva ta misel, opozorujem Vas še enkrat na ono pismo, nadajanje se potem blagovoljnega odgovora na ventilirano vprašanje, katero je po mojem mnenju stvarno važno. Fiat!

V Kranju 3. januarja 1876.

M. Ivanetič,
učitelj.

drugi vso naloge onega in se vsled tega potem močnejši organizira. Ravno tako je tudi pri možjanih, kakor sem uže vzglede navel.

Še je mnogo posameznih delov možjan, kateri imajo svoj pomen, katere so fizijologi natanko opazovali; marsikatero žival so zavoljo njih trpinčili; sklepali so tudi iz patologičnih opazovanj, posebno pri človeku.

Tu se pak ne dà direktno eksperimentirati; skušnja nam namreč kaže, da se iz patologičnih opazovanj napačni rezultati dobivajo in sklepa se mnogokrat čisto narobe. Razvidno bode to, ko bodem nek slučaj pri malih možjanih navel.

Mali možjani imajo moč na koordinacijo gibanja. Ako so mali možjani desorganizirani, tako postanejo statični krči, to so čudno prisiljena gibanja, in sicer po navadi gibanja nazaj. Če se n. pr. pri kakšnih živalih razrušijo mali možjani z razbeljeno iglo, tako se precej

prekucijo, ker izgubivajo enakotežje, in ako gredó, tako gredó zelo nerodno; one začno počasi omahlovati čedalje bolj in bolj, dokler pada in ne morejo več vstat. Ako se mali možjani razrušijo, postane gibanje v „vas deferens“ (semenska vrvca) in oviduki (eileiter); mali možjani so torej gotovo v nekej zvezi s spolskim aparatom.

Videl je tudi Sir necega vojaka, kateri je bil v Egiptu na zaglavje ranjen, pri katerej priložnosti je en del malih možjan izgubil. Bil je ta vojak spolovilsko nezmožen, in njegovi testikelni so bili atrofirani.

Končno omenim še izrek od Fantonija, ko v možjanih govori, kar še tudi dandenes velja:

„Obscura textura, obscuriores morbi, functiones obscurissimae.“ —

Dr. Anton Arko.

Deželno gledališče v Ljubljani.

V četrtek 6. januarja 1876.

Črevljarska učenca.

Burka s petjem v treh dejanjih, po Alojzij Berlavej „Unsere Lehrbuben“, predelal F. Končan. Godba F. Stenzelova.

Odgovorni vodja g. J. Kocéj.

O s o b e :

Leontina pl. Milonska — — — gdč. Podkrajškova. Gad, njen kurator — — — g. Kocéj. Alojzij pl. Gorič, uradnik — — — g. Jekovec. Anton Smola, ženski črevljarski — g. Trnovec. Reza, njegova soprona — — — * * * Franjo, Smolov sin iz prvega

zakona — — — g. Schmidt. Naceli, } učenca { — — — gospa Olijeva. Toni (Lah), } pri Smoli { — — — g. Kajzel.

Marijana, šivilja — — — — — gdč. Ledarjeva.

Uzmaj — — — — — g. Š. Paternoster.

Pepa, Gadova kuharica — — — gdč. Namretova.

Jerica, ūšinja pri Leontini — — — gdč. Tekalčeva.

Ljubljanski pesnik — — — — — g. Ivan.

Zalka, cunjarica — — — — — gdč. Vrtnikova.

Lencika, njena sorodnica — — — gdč. Ihanova.

Rokotelski učenec — — — — ml. Karol.

Ciprijan Čern, sodniški sluha — — — g. Gorenec.

Jurij, ključarski učenec — — — gdč. Nagelnova.

Jetnik — — — — — g. Štriski.

Razni rokodelski učenci, posli, sodniški služe, čuvaji.

Drugo dejanje se 14 dnij po neje vrši.

* * * Gdč. Franja Zoretičeva sodeljuje iz prijaznosti.

Pri predstavi svira c. kr. godba 46. polka pešcev vojvode Sachsen-Meiningen.

Kasa se odpre ob 1/2 7. ura — Začetek ob 7. ura zvečer.

Prihodnja slovenska predstava bude v ponedeljek 10. januarja 1876.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalescière du Barry

v Lorraine.

30 let nje je aij bolezni, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslenih i otrocih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i udahu, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprejavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlatočilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenie krvi v glavo, šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, očnost, diabet, trganje, shujšanje, bledičico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenejo in je bolje, nge dojnicino mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričevalnih zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorji Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, prvega profesorja medicine na vsečilišči v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castle-stuart, Markize de Brehan in mnogo drugih imenitnih osob, se razpoljujava na posebno zahtevanje zastonj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo št. 73.670.

Na Dunaju, 13. aprila 1872.

Frešlo je uže sedem mesecov, odkar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled prsnih in čutnicnih bolečinah, in sicer tako, da sem od dne do dne vidno gnil, in to zaprečilo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vaše čudapolne Revalescière pričel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutim po mesečem užitku Vaše tečne in okusne Revalescière popo nem zdrav, tako, da brez najmanjega tres nja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolaim to primerno prav cenò in okusno hrano, kot najboljši pripomček, ter ostanem Vaš udan.

Gabriel Teschner.

slušatelj javnih višjih trgovskih šol.

Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapelj, 17. aprila 1862.

Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hujšanja in bolečin vsake vrste sedem let sem strašno. Nijsam mogel niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celem životu, slabo prejavljenje, vedno nespanje, ter sem trpel vedno na razdraženji čutnic, katero me je sem ter tja preganjalo in me ne jedni trenotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melancoična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zlajšali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalesciere in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalesciere zaslubi največje hvalo, pridobilna mi je zopet zdravje in me stavila v stanje, da morem mojo društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvalenosti in popolnega spoštovanja.

Markize de Bréhan.

Št. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanju dušika, omotici in tiščanj v prsih.

Št. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprejavljenji, nespanji in hujšanji.

